

Het Land Delfland

De geschiedenis

De oerbewoners van Delfland hadden op een dag hun gat boven de grond gedraaid en waren doodgewoon ergens terechtgekomen. Op het zand. Een perfect mengsel waren ze. Wezens, mensen, voortgekomen uit een taaivloeibare pap van lijm en slijm. Uit de grond geduwd, of uitgespuugd. Opgegraven. Omhoog gekomen als wormen na de regen. Ineens hadden ze op het zand gelegen, kale neten die snakkend ademhaalden als vissen. En daarom werden ze door hun stichter Delflanders genoemd. Deze man, die dokter Romeyn heette, en die samen met de rest uit de modder was gekropen, sloeg zijn tent op midden in het land. Daar hielp hij de moenda's, de vrouwelijke Delflanders, met het baren van hun kroost en naaide hij wonden, smeerde zalfjes, spalkte ledematen en verstreekte pillen aan de menels, de mannen.

Zo deed hij zijn dokterszaken en hield hij praktijk in het Delfland. En nog veel meer. Naar later bleek.

Delflanders leven inmiddels al jaren met en naast elkaar op het zand. Om geluk af te dwingen offeren ze hun hoofdhaar in de offertent en noemen dat ifut. Ze laten het groeien en knippen het af en laten het groeien en knippen het af. Met de regelmaat van jaargetijden. Om zoveel mogelijk geluk bij elkaar te sprokkelen. Ook al weten de Delflanders niet beter, het blijft moeilijk om alles in het licht van de maan te moeten doen, zoals koabs klaarmaken, cuara's de veren uittrekken, linkibels lezen en nieuwe regels maken voor het land. Want er is geen zon in Delfland. Geen zon. Stel dat eens voor. Delflanders moeten alles doen met een piepklein beetje licht.

Het is dus de eerste taak van een Delflander om op zoek te gaan naar de grote gele bol. Dagelijks worden er rinha's geofferd, zilveren bolletjes met de grootte van een knikker, om de zon te lokken met zijn weerschijn. Vooral de oudere vrouwen zijn er goed in. Met hun snelle handen en scherpe ogen trekken ze de bolletjes naar zich toe als magneten en daarmee hebben ze het bestuur van Delfland stevig in handen. Precies in het midden van het land houden ze de tuinbanken bezet met hun achterwerk en wijze woorden en noemen ze zichzelf minister. En niet alleen zij noemen zichzelf minister, ook de andere Delflanders noemen deze vrouwen minister. Ze dwingen het af met hun vermogen om negatieve krachten tegen te gaan en wetten te bedenken die het land helpen. Daarom zijn ze te herkennen aan hun witte kragen en hun bedekte linkerschouders, die bedekt moeten zijn om het kwaad te weren. Alleen de rechterschouder trekt het goede aan. De vrouwen zitten daar en ze zitten er vorstelijk; het zand ontstegen, de touwtjes vast. Daarna komt de rest van het land. Hiermee is nog lang niet alles gezegd. Er is. Veel meer.

De tenten

Het land Delfland is verdeeld in verschillende tenten. De belangrijkste tent bestaat uit een grote mantel die de Ningningnok, koningin, word genoemd. Deze tentmantel staat als eenhoog gevaarte op de grond en tot hij iemand past is hij leeg als een schil. Toch zal er eens een leider in Delfland zijn. Dagelijks verdringen zich tientallen inwoners voor deze tent. Iedereen

kan Ningningnok worden; moenda én menel. Ook al is de Ningningnok een vrouw, een menel kan ook koningin zijn. De enige voorwaarde is dat de leider zich moet kunnen inleven in al zijn onderdanen. Al veertig jaar redden de Delflanders zich met een lege mantel. Dat is geen simpel feit. Omdat er ook geen zon is. In de kamis, de dokterstent, worden gouden pillen verstrekt. En ze hebben ook nog andere remedies om gezond te blijven. Maar de gouden pillen helpen het beste, want die helpen tegen alles en vooral tegen winterdepressie in de zomer. Dat is iets heel gewoons in Delfland.

De vrouwentent is van de moenda's die er de hele dag pekkelen en elkaars handpalmen bekijken, omdat iedereen zijn eigen unieke linkibels heeft waarmee zij de weg vinden in Delfland. Zo begrijpen de vrouwen elkaar beter. Natuurlijk zitten er ook ministers

bij die de lakens uitdelen. Ondertussen drinken ze rhesy en tappen moppen, omdat zij de regels bepalen en niemand anders. Soms laten ze een nieuwe kraag aanmeten door een handig meisje en kijken ze meteen of er geen toekomstig ministertje in haar schuilt. Zo houden ze hun eigen soort in stand. In de vrouwentent hangen honderden sjaaltjes uit alle zandstreken,

omdat er nu eenmaal vrouwen zitten. De meneltent is gemaakt van de afgedankte jasjes en broeken van mannen. Ze zijn er

met de hand opgenaaid door de menels zelf. Alle kinderen in Delfland, moenda en menel, krijgen al jong les in de kunst van het naaien. Handwerk staat in een hoog vaandel. Toch moeten kinderen oppassen in deze tent omdat menels zonder eigen tent hier niet welkom zijn. Daarom wordt er hier vaak gevochten en rennen de kinderen snel naar de sjaaltjes in de vrouwentent.

In de offertent, liggen afgeknipte haren van iedereen en ook óp de tent kleven de cuarakleurige lokken van mensen uit het hele land. Voor een beetje broodnodig persoonlijk geluk gaat een Delflander naar deze tent en offert hij zijn haar om voorspoed af te dwingen op het gebied van huishouden; dat ze veel veren van cuara's zullen bemachtigen, om bijvoorbeeld hun tent op te knappen. Met cuaraveren kun je alles betalen in Delfland. Op deze offers wordt door menels zonder eigen tent natuurlijk neergekeken. In Delfland vechten menels zonder tent al jaren om het recht op Mantelpassen te verwerven, zoals de zoektocht naar een leider ook wel wordt genoemd. Officieel kan een menel of moenda zonder huistent geen Ningningnok worden. Ze mogen wel offeren maar daar maken de meesten geen gebruik van. Ze dragen hun ruige kapsel het liefste op hun eigen schedel. Ze geloven het verder wel. In de transparante grenzentent kunnen Delflanders de lijnen in hun handpalmen herkennen en vinden ze antwoorden op levensvragen. Dat is nodig want in Delfland zijn geen vaste grenzen. Een land zonder grenzen is een dapper land. De ene dag ligt de grens ver achter de maan en kun je er alleen maar naar wijzen. Op andere dagen ligt de grens vlak voor de voeten van de ministers, buiten, op de plek waar ze midden in het land op hun achterwerk zitten, en niet in de vrouwentent aan de rhesy zijn.

Als het weer zover is, als de grens is verschoven, dan schoppen de ministers er tegen met hun voeten en strooien ze kwistig met de glanzende bolletjes in het rond en dopen ze hun tenen in het zand over de grens.

De functie van rhessy en koabs

Rhessy en koabs bevorderen de haargroei. Rhessy is altijd en overal voorhanden en wordt de hele dag door gedronken. Want het verwerven van geluk staat hoog aangeschreven in Delfland. Een klein beetje dronkenschap is daarom toegestaan. Met koabs gaat het echter niet zo eenvoudig. Ze verstoppen zich soms in de grond en laten zich niet altijd vinden. Deze gele komkommers werken nog beter voor je haar dan rhessy. Maar er zijn weken bij dat de koabs zich verborgen houden en dus onbereikbaar zijn voor gelukzoekers. Daarom is er een koabkoekje op de markt gebracht. In tijden van schaarste kan er toch genoten worden van de komkommers. Maar niet iedereen vindt het lekker en de werking is zwak. Verse koabs zijn verreweg het beste.

Delfland is een prachtig land. De menels en moenda's zijn mooi als nachtvlinders, net als de maan en de cuara's, en vooral als de wind gunstig is ruik je ze bijna niet. Maar het grootste wonder van Delfland is ongetwijfeld de lombem, de boom die je een geheim kan toevertrouwen en met wie je kunt praten als met jezelf. Als dan ook nog iedereen braaf hun schorten over de linkerschouder draagt blijft het kwaad op afstand en is er eigenlijk niet veel aan de hand. En zo staat het jonge land ervoor. Er zijn moenda's die goed linkibels kunnen lezen, vrouwelijke ministers die het land regeren en moenda's en menels zonder eigen tent die niet weten waar ze aan toe zijn. Omdat ze er niet bijhoren met hun lange haren en veto op Mantelpassen. En eerlijk gezegd zijn er ook Delflanders die uit ballorigheid soms weigeren om hun linkerschouder te bedekken. Het is een raadsel waarom die menels zo doen.

Dankzij de schriften met aantekeningen van een van de eerste bewoners van Delfland, dokter Romeyn, weten we dat er sinds het ontstaan van het land niet veel is veranderd. Als eerbetoon aan hem wonen de Delflanders in tenten en zullen ze dat altijd blijven doen. Maar de toekomst is onzeker en zo gezellig als vroeger zal het niet meer worden. Nog steeds bestaat Delfland uit een halfwas samenleving van mensen met lichte en donkere cuarakleurige lokken en nog steeds komen ze uit alle zandstreken van de wereld aangewaaid. Iedereen kan een Delflander zijn. Het zand waaruit ze zijn ontstaan hebben ze meegenomen naar Delfland. Daarom zijn Delflanders zeer geschikt voor het verbouwen van groente en het houden van vee. Deze mensen van de grond. Als ze niet werken slapen Delflanders staand in een deken en als ze niet slapen dan drinken ze rhessy onder de lombems, de bomen waarmee je een vertrouwelijk gesprek kunt voeren, van boom tot Delflander. En vice versa.

Op dagen dat het winderig is en de aarde niet hard als gummi, zijn er in het licht van de maan verse koabs te vinden. Om dat te vieren worden de dikste cuara's geslacht om soep van te koken. Dat zijn dagen. Dan zwiert het geluk als lang haar om de Delflanders heen.